



Slovo kněze

Spolupráce. Ohlédnutí za svatoludmilským jubileem

Milí čtenáři farního časopisu, rád bych se s Vámi podělil o svou reflexi zážitků ze svatoludmilského jubilea.

Zúčastnil jsem se mše svaté na výročí mučednické smrti svaté Ludmily, konané na Tetíně v sobotu 18. září 2021, kterou celebroidal papežský legát kardinál Christoph Schonborn, vídeňský arcibiskup. Mile mě překvapila výborná organizace. Kardinál Duka přiznal v řeči na konci mše, že organizátoři čekali papeže Františka. Z různých důvodů, které my neznáme, nakonec papež nepřijel a poslal na oslavy svého legáta. Vše však bylo připraveno na desítky tisíc poutníků.

Z úvodní řeči místního starosty jsem pochopil, že se organizátoři na tuto slavnost pečlivě připravovali několik let. Sehranost všech složek organizátorů byla vidět všude. Úsměvy na tvářích prozrazovaly vstřícnost a pohostinnost. Místní dokonce pomáhali starším osobám s odvozem mikrobusem přímo na místo mše svaté. Protože většina chtěla dojít na místo pěšky, svezl jsem se se skupinou starších osob jedním takovým busíkem. Na rozloučení starší paní řekla zřejmě majiteli mikrobusu „Pán Bůh zaplat““. Majitel vozidla si něco pro sebe zabroukal, jakoby nevěřil, že Pán Bůh může ochotnou a nezištnou službu odměnit. Tenhle moment mi přijde symbolický. Když jde o dobrou a velkolepou věc, mnozí lidé se zapojí bez ohledu na to, jak moc věří nebo nevěří. Není již samotná služba odměnou? Mnohdy bychom byli překvapeni, kolik lidí je ochotných něco dobrého pro ostatní vykonat. Jeden spolubratr kněz se nedávno podělil o hezký zážitek. Jeho farnost organizovala letní farní tábor pro děti. Paní učitelka se přihlásila, že by ráda pomohla organizovat hry pro děti. Do kolektivu organizátorů tábora zapadla skvěle. Animátoři si mysleli, že paní učitelku zná odněkud pan farář, pan farář si zase myslel, že ji znají vedoucí tábora. Až ke konci tábora vyšlo najevo, že paní učitelka nikoho neznala, prostě chtěla být o prázdninách užitečná a hledala možnosti, jak se zapojit. Mnohdy si ve farnosti třeba říkáme, že nic neuděláme, protože nemáme dost ochotných lidí. Možná o tom ti ochotní jen nevědí.

Nezapomínejme, milí farníci, že i když tvoříme ve společnosti malou část, potenciál Kristova poselství je obrovský a přesahuje hranice

našeho společenství. Nezapomeňme také podpořit aktivity naší lokální občanské komunity, které jsou v souladu s naším přesvědčením. Myslím, že průniků najdeme hodně. A nakonec nezapomínejme, že spolupráce a služba přece patří k identitě nás křesťanů.

P. Ján Halama SVD, farář

Představujeme nové posily farnosti

Milí farníci, v naší farnosti od září působí nový farní vikář otec Karolus a pastorační asistent Václav. Srdečně je u nás vítáme a přejeme jim hodně Božích milostí.

Redakce časopisu

Nový farní vikář (kaplan)



Otče Karole, v Kolíně jste sice již před dvěma lety rok působil, mohli byste se však i přesto krátce představit našim čtenářům?

Jmenuji se Karolus Luangga Tefa a pocházím z Indonésie, z ostrova Timor. Jako kněz působím 5 let. Vysvěcen jsem byl v roce 2016. Do noviciátu řádu Verbistů jsem vstoupil v roce 2006. Cesta přípravy ke kněžství nebyla úplně jednoduchá, ale zaplat' Pán Bůh, že On

si mne vyvolil za jednoho ze svých kněží.

Před odchodem z Nového Hrozenkova, kde jste byl do konce srpna tohoto roku, jste ještě stihl po třech letech navštívit svou rodnou zem, jak jste se měl na dovolené, chybělo Vám něco z Česka?

Po třech letech jsem konečně mohl navštívit svou rodinu. Všichni její členové a všichni známí byli opravdu rádi, že jsem po tak dlouhé době opět mezi nimi. Celou svou dovolenou jsem trávil s rodinou doma, protože jsem kvůli omezením souvisejících s pandemií koronaviru nemohl jezdit nikam jinam. Ale byl jsem velmi rád, že jsem mohl rodičům pomoci s pracemi na poli, sázal jsem papáje, banány, zeleninu, atd.

Na Moravě jste působil jako kaplan dva roky, jaká je Vaše nejhezčí vzpomínka?

Jsem velmi rád, že jsem mohl působit jako kněz na Valašsku, konkrétně v Novém Hrozenkově. Krásných vzpomínek je celá řada. Například když jsem navštěvoval nemocné, hlavně ty starší o prvních pátcích v měsíci, obdržel jsem hodně bohatší víry. Vzpomínám také na štědrost a pohostinnost tamních farníků, kteří nám nosili jídlo, všelijaké potřeby nebo oblečení, ty pak nechali jen tak u dveří, a my jsme nevěděli, kdo je přinesl. Na jednu stranu mi bylo líto, že dotyční nechtěli, abychom jim alespoň poděkovali, ale na druhou stranu to pro mě bylo velmi zajímavé, protože mi to připomnělo slova evangelia: “když však dáváš almužnu ty, ať neví tvoje levice, co dělá tvoje pravice, aby tvoje almužna zůstala skrytá, a tvůj Otec, který vidí i to, co je skryté, ti odplatí... (Mt. 6,3).”

Co konkrétně jste měl ve farnosti na starosti?

Měl jsem na starosti dětské mše svaté, které bývaly každou neděli. Učil jsem i náboženství ve školách. Staral jsem se o úklid fary, zahrady a také o nákupy.

Je něco na co si nemůžete v naší evropské nebo české kultuře stále zvyknout?

Zvykl jsem si na vše, i když začátky nebyly jednoduché.

Nový pastorační asistent Václav



Václave vy jste verbista a jste novým pastoračním asistentem v naší farnosti, můžete o sobě říci pár slov?

Je mi 31 let, pocházím z Valašska, z malebného městečka Karolinka, z farnosti Nový Hrozenkov, kterou najdete u východních hranic se Slovenskem. Vystudoval jsem ochranu krajiny a životního prostředí v Olomouci. Poté jsem chvíli pracoval jako technik ve fabrice nebo jako sanitář v nemocnici MB v Brně. Nyní jsem

k Vám do Kolína přišel na pastorační praxi po čtyřech letech formace a studia na Slovensku.

Kudy vedla Vaše cesta k zasvěcenému životu? Proč zrovna Verbisti?

Od té doby, co jsem ve druhé třídě začal ministrovat, jsem pocíťoval, že jsem volán ke kněžství, ale z různých důvodů jsem toto volání v sobě umlčel. Pán to však se mnou nevzdal a volal stále. Po mém obrácení na světových dnech mládeže v Madridu jsem se rozhodl, že řeknu Bohu konečně ANO. Cítil jsem ale, že ještě potřebuju dozrát, tak jsem dokončil ještě i magisterský stupeň a rok pracoval. Po tom roce jsem začal bydlet v Brně u Milosrdných bratří jako kandidát. Jelikož ale pocházím z verbistické farnosti, tak jsem po duchovních cvičeních lépe rozeznal, že Pán mě volá přeci jen ke kněžství. A jít někam jinam, když naší farností prošlo tolik dnes už spolubratří, mi přišlo jako hledat něco, co už dávno držím v ruce. V misiích navíc vidím ještě bližší následování Pána Ježíše.

Co pro Vás obnáší služba pastoračního asistenta?

Jsem tu krátce, tak se ještě rozkoukávám a snažím se pomáhat kde mohu, kde vidím, že je potřeba, nebo kde mi řeknou spolubratři. Někdy pomáhám jako kostelník či ministrant, a snažím se být pravá (i když občas levá) ruka kněze.

Kdo je Vaším vzorem?

Tak v první řadě samozřejmě Pán Ježíš, potom spousta světců a světic, jako například náš zakladatel sv. Arnold Janssen, a v neposlední řadě moji milí spolubratři.

Proč studujete na kněze Na Slovensku?

Společnost Božího Slova v Česku přímo nemá svůj formační dům, ten je právě na Slovensku v Bratislavě. A také proto, že součástí formace je i život s ostatními bohoslovci v komunitě.

Jak se Vám v Kolíně líbí?

Mám z okna krásný výhled na chrám sv. Bartoloměje, takže se mi tu už jen proto líbí hodně. Navíc je tu blízko krásný les a velmi milí a příjemní lidé. Čím jsem tu déle, tím více se mi tu líbí.

Slovník křesťanství

Měsíc říjen je zasvěcen Panně Marii a proto si připomeneme některé tituly a ikonografické typy Panny Marie.

Addolorata – Název používaný v jižní Itálii pro Pannu Marii Bolestnou, latinsky „Mater Dolorosa“.

Advocata – Latinsky „obhájkyně, přímělkyně“. Název obrazu Panny Marie v klášteře dominikánek na Monte Mario v Římě. Představuje samotnou Pannu Marii Zastánkyni, jak se u svého Syna stále přimlouvá za svět.

Ammabilis – Lat. „milováníhodná“. V ikonografii typ Panny Marie v lidovém umění. Může být tři typů: se sepnutými rukama, s rukama zkříženými na hrudi a klečící před lilí.

Annunziata – Italsky „zvěstovaná“. Ikonografický typ Panny Marie: archanděl zvěstuje Panně Marii početí Ježíše z Ducha svatého.

Assumpta – Z latinského *assumptio*, „vzetí k sobě“, tj. nanebevzetí. Ikonografický typ Panny Marie, stojící na oblaku a nesené anděly k nebi. Oblíbený námět ve výtvarném umění od gotiky po baroko. Kromě výjevů samotného Nanebevzetí se tak označuje zobrazení Panny Marie stojící na půlměsíci.

Auxiliatrix – Z latinského *auxilium*, „pomoc“; *Auxiliatrix christianorum*, „Pomocnice křesťanů“. Titul, kterým církevní Otcové nazývají Pannu Marii. Svátek v katolické církvi se slaví 8. května.

Bolestná Matka Boží – Latinsky *Mater Dolorosa*. Jméno dávané Panně Marii pro utrpení a bolesti, které prožívala jako matka Kristova účastí na jeho utrpení. Uctívání Bolestné Matky Boží se začalo šířit od 11. století. Svátek byl nejdříve slaven místně, r. 1423 v kolínské arcidiecézi a r. 1727 v celé církvi. Dnes liturgie slaví toto tajemství 15. září. – Někdy se hovoří o **sedmi bolestech Panny Marie** (úcta k nim se rozšířila v 15. stol.): 1. obřezání Páně nebo Simeonovo proroctví (Obětování Páně); 2. útěk do Egypta; 3. hledání dvanáctiletého Ježíše ztraceného v chrámu; 4. zajetí Ježíše a jeho křížová cesta; 5. ukřížování Ježíše; 6. snímání Ježíše z kříže; 7. kladení Ježíše do hrobu. V ikonografii jsou bolesti znázorněny sedmi meči vetknutými do hrudi Panny Marie.

Corredemptrix – Lat. „Spoluvykupitelka“. Někteří teologové tímto výrazem chtěli zdůraznit spoluúčast Panny Marie na vykoupení lidstva. 2. vatikánský koncil dal přednost výrazu „spoluúčast na vykoupení“.

Deipara – Latinsky *deus* (Bůh), a *parere* (rodit), „ta, která porodila Boha“, Bohorodička. Latinský překlad řeckého *theotokos*, „Matka Boží“, dávaného křesťany Panně Marii a schváleného koncilem v Efesu (r. 381).

Dexiokratousa – Řecky „nesoucí dítě na pravé ruce“. V byzantském umění typ zobrazení Panny Marie s Ježíškem. Jedná se o variantu Hodégétrie; liší se od Hodégétrie jen tím, že Ježíš je na jejím opačném boku.

Disputa – Z italského „La Disputa interno alla Concezione“. Typ zobrazení Panny Marie oblíbený v Itálii v 16. století. Je vlastně oslavou Panny Marie Immakuláty v kruhu andělů a světců (**Sacra Conversazione**), případně církevních autorit diskutujících o otázkách mariologie.

Dobrá Pastýřka – Latinsky *Pastrix bona*. Titul dávaný Panně Marii, Matce Boží, jako zdůraznění vztahů mezi její rolí v církvi a Ježíšem Kristem – Dobrým pastýřem. Je zobrazena s pastýřskou holí a s beránkem. Kult se od 18. stol. rozšířil po Evropě i jižní Americe; byl propagován kapucíny.

Ele(o)usa – (také **Umilenie**) v ikonografii východní církve typ zobrazení, kdy Panna Maria drží Ježíška na (pravé) ruce a on se něžně tulí k její tváři.

Galaktotrofusa – Řec. „krmící mlékem; kojící“. Zobrazení Panny Marie kojící Ježíška (**Maria lactans**). Tento typ zobrazení má patrně svůj původ v prostředí koptské církve (4. stol.) a zdůrazňuje Ježíšovo lidství. Kojení Ježíška má své odůvodnění v Písmu (L 11,27). Na Západě se motiv rozšířil v souvislosti se zesílením víry ve vtělení a pravé lidství Krista a s tím narůstající mariánskou úctou.

Glykophilousa – Řec. „sladce líbající“. Byzantský typ ikony: Panna Maria přivítá Malého Dospělého Krista Emmanuele po pravici, Kristus se tiskne tváří v tvář k Matce Boží a levicí a pravicí ji objímá. Typ zdůrazňuje opravdové lidství Ježíše Krista a božské mateřství Mariino. Typ je nazýván též **Eleousa**. Italskobyzantské redakce a středoevropské verze typ dále modifikují a synkreticky rozvíjejí ve

smyslu významů Písně Písní, jako obrazu Panny Marie Církve, Nevěsty Beránkovy v milostném objetí. Variantou je tzv. Pelagonitissa.

Gravida – Typ zobrazení těhotné Panny Marie s rozpuštěnými vlasy a sepnutýma rukama (od počátku 14. století). Zobrazení těhotné Panny Marie je nazýváno také Panna Maria **Samadruhá**.

Hódégetria – Řec. „ukazující cestu“. Ikona nazývaná podle kláštera Hódégon v Cařihradu, zvaná Vůdkyně na cestách, aneb **Deducatrix**) pochází z 5. století. Je zobrazována většinou v polopostavě: Matka Boží zahalena rouškou (maforiem) s třemi hvězdami, je lehce natočena doleva. Pravou rukou ukazuje na Ježíška (Krista). Božsky moudrý Malý Dospělý Kristus Emmanuel, vyspělý chlapec, sedí na levé paži Matky Boží, je oděn v chitonu a je lidsky bosý. V levici drží svitek nebo knihu Božího Slova. Pravicí žehná, s prsty naznačujícími řecký monogram Krista IC XC. Západní, evropské verze Hódégetrie jsou modifikovány atributy – vladařskými insigniemi, žezlem, glóblem, pláštěm, korunou, (vladařské insignie jsou ovšem obrazům udělovány i u příležitosti korunovace).

Immakuláta – Z lat. *immaculātus*, „neposvrtný“. Ikonograficky ustálený typ Panny Marie, častý v baroku od poloviny 17. století: prostovlasá Panna Maria s rukama sepjatýma na hrudi stojí na půlměsíci a zeměkouli obtočené hadem, který má v tlamě jablko (symbol dědičného hříchu) a kolem hlavy má svatozář s 12ti hvězdami.

Infantia Christi – (Ježíšovo dětství): Panna Maria vede Ježíška za ruku).

Madona – Z lat. *mea domina*, „má paní“; ital. *madonna*. V katolické církvi čestný titul pro Pannu Marii. Název se používá rovněž v církevním umění a ikonografii; zde označuje obrazy nebo plastiky představující Matku Boží s Ježíškem na rukou. První mariánské výtvarné projevy jsou z 2. století.

Mater Domus – Lat. „Matka Domu“. Titul, kterým byla Panna Maria nazývána různými řády, kongregacemi, řeholními společnostmi jako jejich zástita.

Matka ustavičné pomoci – Jedno z nejrozšířenějších uměleckých ztvárnění Panny Marie. Obraz byl namalován v Konstantinopoli mezi léty 1325–1480. Dnes je uctíván v kostele sv. Alfonse v Římě. Na zlatém pozadí je postava Panny Marie, která drží dítě na levé ruce a ukazuje pravou rukou na Ježíška. Mariina tunika je červená, na krku a na

předloktí lemovaná zlatem. Blankytný plášť se zelenou podšívkou je protkán zlatem. Na čele Panny Marie svítí dvě hvězdy. Dítě je oblečeno do zelené tuniky a přepásáno červeným pásem. Plášť dítěte je hnědý, šat protkán zlatem. Z pravé Ježíšovy nožky visí uvolněný sandál. Na ikoně vidíme dále dva archanděly, kteří drží v rukou nástroje umučení: Gabriel na pravé straně má v rukou, zakrytých pláštěm, kříž a hřeby. Na levé straně je v podobném postoji Michael držící nádobu, v níž je kopí a houba. Archandělé ukazují Ježíškovi (má tvář už zralého chlapce), co jej čeká, až vyrostе a oznamují Panně Marii, že: bude Matkou Bolestnou. U všech postav jsou řecká písmena, která popisují, koho tyto postavy zobrazují.

Mediatrice – Řec. „*Prostřednice všech milostí*“. Teologický katolický výraz, vyjadřující, že Panna Maria v důsledku svého jedinečného postavení v dějinách spásy je „prostřednicí všech milostí“, tj. zprostředkovatelkou Boží milosti pro nás. V ikonografii se pak Panna Maria jako prostřednice objevuje nejčastěji v podobě přímlyvkyně na obrazech s donátory či za duše v očistci, klečíc před Nejsvětější Trojicí v nebi. Je-li zobrazena, jak se přimlouvá se sv. Janem Křtitelem u Boha, jde o typ tzv. Deésis, oblíbený zejména v námětech Posledního soudu.

Misericordia – *Matka milosrdenství* (Maria Ochranielka): Panna Maria jako přímlyvčí u Boha, ukrývající prosebníky pod svůj plášť.

Oranta – Z lat. *orans*, „modlící se“. Základní typ ikony Bohorodičky. Stojící Maria (bez Krista) je vyobrazena jako s rukama rozpráženými a dlaněmi vztyčenými vpřed. Vzorem se stala v 8. stol. ikona v cařihradských Blachernách (v byzantsko-slovanském světě známá jako „*Pokrov*“).

Osamělá – Panna Maria Osamělá – typ zobrazení Panny Marie (též jako symbol opuštěné církve): sedí na zemi pod křížem s mrtvým Ježíšovým tělem na klíně, kolem jsou některé nástroje umučení (trnová koruna, hřeby).

Panhagia – Z řec. *pan* a *hagia*, „přesvatá“; „všesvatá“; přívlastek Panny Marie v byzantské liturgii;

Pelagonitissa – Typ zobrazení Panny Marie (vzniklý v 13. stol. na Balkáně) podle ikony z makedonské Pelagonie. Panna Maria s mateřskou láskou objímá Ježíška sedícího na její paži, obráceného zády k divákovi, ale otáčejícího hlavičku dozadu. Ten zároveň tulí svou tvář k tváři Matky a hledí ji, jako by ji chtěl potěšit. Je variantou

Glykophilousy. Takové pojetí se objevilo i na Západě v 12.–13. stol. díky duchovnosti sv. Bernarda z Clairvaux a sv. Františka z Assisi.

Pieta – Z lat. *pietas*, „mateřská věrnost“, „zbožnost“. Ve výtvarném umění zobrazení (většinou v podobě sochy) Panny Marie. Maria nařiká nad mrtvým tělem Ježíše Krista (sňatým z kříže), které spočívá položené (někdy téměř stojící) v jejím klíně. Odtud se rozlišuje typ **horizontální** (trup vodorovný) a typ **vertikální** /„**heroický**“/ (trup svislý). **Milostná** pieta zobrazuje Pannu Marii objímající tělo Ježíše, tisknoucí se tvář v tvář, líbající Ježíše. Téma piety se prosadilo ve 13. století na území dnešního Německa. Dokonalosti dosáhl tento motiv v renesanční Itálii (Michelangelo). Pokud má Panna Maria meč v hrudi, nazýváme ji Pieta **bolestná**.

Platytera – Řec. „**Znamení**“. Typ zobrazení Panny Marie ve východní církvi. Název vznikl na podkladě hymnu sv. Basila. Panna Maria je zobrazena stojící, s rozpřaženými rukama jako orantka a na prsou má medailon, v němž je polopostava žehnajícího Emmanuela (dvanáctiletý Kristus). Tento typ se vyskytuje v četných variantách. Rozšířil se zejména v Srbsku.

Regina coeli – Lat. „Královna nebe“. Trůnící, korunovaná Panna Maria drží říšské jablko a žezlo.

Sedes sapientiae – Lat. „**Stolice moudrosti**“, „**Trůn moudrosti**“. Typ zobrazení Panny Marie, která zde jako *Kathedra Christi* sedí frontálně a v ose svého těla má na svém klíně zcela oblečeného, vzpřímeného Ježíška. Titul vznikl v 11. stol. Ke vzniku přispěl i sv. Petr Damiani, který Pannu Marii přirovnával k Šalomounovu trůnu (1Kr 10,18–20) a také ji nazvali lodí vtělení, na které připlulo na svět Svaté dítě (požehnání a moudrost).

Svatá konverzace – Lat. *sancta conversatio*, „svatý rozhovor“. Termín označuje typ zobrazení vzniklý v renesanci. Představuje Pannu Marii s Ježíškem, někdy i jiného světce, jemuž je třeba zasvěcen chrám nebo oltář. Tyto hlavní postavy jsou obklopeny dalšími svěťci. Motiv vznikl z gotických křídlových oltářů, kdy byl ústřední obraz s hlavní postavou či dějem obklopen obrazy s dalšími svěťci. Motiv se rozvíjel od 15. stol. hlavně v Itálii.

Theotokos – (z řeckého *theos* – „Bůh“ a *tokos* – „porod“, tedy „**Bohorodička**“). Teologické vyjádření, že Maria, matka Ježíše Krista, porodila nejen lidskou přirozenost Ježíše Krista, ale díky hypostatické

unii v Ježíši Kristu i druhou Boží osobu – Syna, jež je po vtělení neoddelitelná od jím přijaté lidské přirozenosti, a Maria je tudíž díky tomu Matkou Boží (což však neznamená, že je původkyní Kristova Božství). Na Efezském koncilu r. 431 byla Panna Maria slavnostně prohlášena Bohorodičkou.

Tota pulchra – Lat. „Celá jsi krásná...“ Typ zobrazení Panny Marie opírající se o verše Písně písní (4,7). Ve výkladech Písně písní je Sulamitka ztotožňována s Pannou Marií. K formulaci námětu Tota pulchra, rozvíjejícího se od konce 15. stol., přispěly spisy vídeňského profesora Frantze von Retz (+1427).

Jan Vosáhlo

Historický kalendář kolínské farnosti – říjen

1. října 1910 byl po rozsáhlé opravě chrámu sv. Bartoloměje v Kolíně vysvěcen nový hlavní oltář. Zhotovila ho C. k. odborná škola sochařská a kamenická v Hořicích a původně byl určen pro děkanský kostel ve Dvoře Králové. Svěcení provedl pomocný pražský biskup František Xaver Brusák, titulární biskup akmonijský.

8. října 1378 byl vysvěcen nově postavený chór chrámu sv. Bartoloměje v Kolíně. Byl vybudován podle projektu slavného architekta Petra Parléře. Svěcení provedl pražský světící biskup Hynek, titulární biskup vladiměřský, člen řádu augustiniánů u sv. Tomáše v Praze. Zdá se, že i po vysvěcení probíhaly na chóru nadále stavební práce, a to nejspíše až do konce 14. století.

18. října 1940 proběhla poslední mše v kapli Bolestné Panny Marie na Pražském Předměstí v Kolíně. O dva dny později zde bylo ještě poslední požehnání (odpolední výstav nejsvětější svátosti se zpěvy, modlitbami /litaniami/ a s požehnáním svátostí). Následujícího dne se započalo s jejím bouráním. Stalo se tak na rozkaz německých okupačních orgánů, pro které byl v této době přestavován přilehlý objekt bývalého vojenského velitelství.

21. října 1855 byl posvěcen centrální kříž na nové části hřbitova u kostelíka sv. Víta na kolínském Zálabí. Hřbitov byl od konce 18. století hlavním pohřebištěm pro většinové katolické obyvatelstvo Kolína, ovšem v polovině 19. století přestal dostačovat a byl z iniciativy kolínského kaplana (později děkana) Jana Svobody rozšířen. Nicméně ani nová část nestačila rychle se rozrůstajícímu městu. Na počátku 80. let 19. století byl nahrazen „obecním“ hřbitovem na severním okraji Zálabí, který slouží do současnosti. Kvalitně zpracovaný litinový kříž dodaly železářny v Novém Jáchymově a dodnes ho můžeme vidět za branou na oddělené části hřbitova za Novým mostem. Pro zajímavost dodejme, že tímto dílem („výrobkem“) se železářny prezentovaly v roce 1851 na světové výstavě v Londýně a získaly za něj zlatou výstavní medaili.

24. října 1688 se v Kolíně narodil Henrik František Fritz (1688–1762). V roce 1705 vstoupil do řádu premonstrátů a v roce 1713 byl vysvěcen na kněze. Působil na několika místech, od roku 1751 v želivském klášteře, kde byl v roce 1759 jmenován převorem. Byl vynikajícím kazatelem, dodnes se dochoval text jeho kázání z roku 1729, nazvaného „Duchovní hádka mezi vejmluvností a mlčenlivostí“, předneseného v roce svatořečení sv. Jana Nepomuckého v slavné Santiniho kapli na Zelené hoře u Žďáru nad Sázavou.

26. října 1869 vypukl v jednom z blízkých dvorů na Kouřimském Předměstí v Kolíně požár, který se přenesl i na zvonici a severní věž chrámu sv. Bartoloměje. Naštěstí se dál nešířil a poničen byl jen krov věží. Nedlouho poté byl vyzván architekt Josef Mocker, aby vyhotovil projekt na celkovou opravu zvonice. Ten navrhl pseudogotický kamenný ochoz a vysokou stanovou střechu, tak jak je známe dnes. Oprava zvonice byla dokončena v roce 1872.

Jaroslav Pejša

„Svatý Bartoloměj – kolínský gotický skvost“

Po prázdninové odmlce si Vás opět dovoluji informovat o postupu prací. Že došlo k posunu, si při návštěvě chrámu nelze nevšimnout. Chybí

značná část mobiliáře a především varhany, byly zahájeny stavební práce.



Opuštěný kůr

Stavba: proběhlo odstranění dlažby a části násypů v Kokovské kapli. Provedený archeologický a stavebně-historický průzkum potvrdil, že pod podlahou kaple se pohřbívalo. Další nálezy – zděný základ pod oltářem a kamenné patky (pravděpodobně bývalého vstupu) – neumožňují provést konstrukci podlahy podle projektu a budeme hledat náhradní řešení. Byla odstraněna dlažba v sakristii a ani zde neodpovídá nalezená skutečnost předpokladům. Došlo k otlučení narušených omítek jižní lodi a v prostoru pod kruchtou a provedení restaurátorského průzkumu maleb v presbyteriu. Stav kamenných fasád obou věží byl ověřen průzkumem pomocí dronu. Postup prací je projednáván a upřesňován na pravidelných kontrolních dnech.

Varhany: v srpnu provedli varhanáři demontáž nástroje vč. skříně a vše bylo převezeno do dílen. Nyní varhanáři spolu s organologem upřesňují finální podobu. V návrhu intonéra je přidání jednoho rejstříku, se kterým záměr neuvažoval. Jsou to samozřejmě práce a finance navíc a tak zatím počítáme, zda se nám vejde rozšíření do projektu. Kontrolní den u varhanářů bude 30. září.



Jedna z nalezených vitráží

Mobiliář: všechny předměty určené k restaurování v rámci projektu, které mohli být odvezeny, jsou již v dílnách restaurátorů. Ti postupně provádí průzkumy a zpracovávají záměry na restaurování. Proběhlo již několik kontrolních dnů, při kterých jsou navrhované postupy odsouhlasovány a doladovány. Při demontáži oltáře v Kokovské kapli byly v jeho spodní části nalezeny původní vitráže z oken. Po provedení průzkumu budeme hledat možnost jejich opravy a vhodné prezentace.

Petr Čech st.

Kalendář akcí v říjen 2021

4. říjen – zasedání Farní pastorační rady na faře. Začátek v 19:00.

5. říjen – začátek katecheze pro dospělé. Srdečně jsou zváni dospělí zájemci o křest, biřmování anebo ti, kteří chtějí prohloubit poznání křesťanské víry. První katecheze začne v 17:30 na faře.

9. – 10. říjen – víkendová příprava snoubenců na svátost manželství. Začátek v sobotu v 9:30 ve farním komunitním centru. V neděli je začátek ve 14 hod. Přihlašování u p. faráře (tel.: 604 294 247).

17. říjen – termín odevzdání příspěvků do farního časopisu.

24. říjen – misijní neděle. V 15:00 zveme na faru na povídání otce Karla o Indonésii.

31. říjen – termín vydání listopadového čísla farního časopisu.

Příběhy veltrubské farnosti

Pater Karel Šimek

Rok 1980 byl rokem velké přestavby interiéru veltrubského kostela. První práce nebyly v interiéru, ale na střeše, kterou proděravěla vichřice. Po vichřici jsem vylezl na střechu a provizorně jsem ji opravil. Neměl jsem žádné jištění a dodnes si pamatuju, jak jsem se nahoře bál, ale účel byl splněn, do kostela nezatékalo. Kvalitní opravu provedli v březnu pokrývači, kteří mi vytýkali použití nevhodné malty, protože nedokázali opravenou část střechy rozebrat a museli některé hřebenače rozbít.

Kostel byl již celkově ve špatném stavu. Prasklý oblouk mezi presbytářem a lodí, hlavní oltář se vlivem působení červotoče rozpadal, popraskané zdi, špinavá malba atd. Hotovost farnosti byla 4 000 Kčs. Peníze z dědictví po Anně Šindelářové ztraceny.

První jednání měl P. Šimek v Praze s kardinálem Fr. Tomáškem. Představil mu plány na rekonstrukci interiéru a pan Kardinál přislíbil finanční pomoc. Potom zkoušel jednat na národním výboru a předseda MNV mu přislíbil pomoc při objednávkách materiálu a k tomu mu daroval 6 pytlů cementu. Zřejmě se v něm pohnulo svědomí, ale ne mnoho. Projektu přestavby hlavního oltáře se ujali bratři Kamarýtovi z Kolína. Poslední mši před rekonstrukcí sloužil P. Šimek 16. června.

Byla posouzena statika kostela a určen způsob zajištění. Byla určena hodnota mobiliáře a rozhodnuto, že hlavní oltář bude nahrazen, postranní oltáře, které měly alespoň nějakou historickou hodnotu budou renovovány. Při stahování oblouku mezi presbytářem a lodí všichni přítomní měli obavy, protože pro stažení oblouku bylo potřeba odklínovat střed oblouku a organizátoři akce dosti dlouho přemýšleli, jestli oblouk při uvolnění nespadne. Nespadnul a po dotažení matic se oblouk vyklenul zpět do původní podoby, což bylo provázáno jáсотem všech, kteří na tom pracovali. Nejnebezpečnější práce dobře dopadla, ale největší starost, sehnat peníze, stále trvala.

Nicméně práce pokračovaly a potřebné peníze byly nakonec sehnány. 30 000 Kčs daroval pan kardinál Tomášek, ostatní peníze byly vybrány ve sbírkách, nebo jako dary místních věřících a věřících z různých farností.

Původní zůstaly pouze postranní oltáře, varhany a lavice. Nový je hlavní oltář, svatostánek, oltář tváří k lidem, ambona, nově je přemalován obraz na stropě a nová je i křížová cesta. Na pracích se podílelo 81 lidí, z toho 32 lidí z Veltrub, ostatní z jiných farností. Naprostá většina pracovala zadarmo, včetně některých Veltrubáků, kteří věřící nebyli. Na kostele bylo odpracováno 4034 hodin. Náklady na přestavbu interiéru se vyšplhaly na 100 000 Kčs.

Organizování této akce na P. Šimka působilo jako živá voda. Dařilo se mu sehnat peníze i lidi na potřebné práce a zaujetí pro tuto činnost mu pomáhalo překonávat zdravotní i ostatní problémy.

Skončila obnova interiéru kostela a 4. prosince vyšla v katolických novinách zpráva o znovuvysvěcení obnoveného veltrubského kostela plánovaného na 14. prosince. Ještě ten den přijel na faru církevní tajemník a vyčínil P. Šimkovi, že mu to nebylo oznámeno na začátku roku. P. Šimek se mu pokusil vysvětlit, že na začátku roku nevěděl, kdy oprava skončí, ani zda vůbec začne, ale na druhý den ho církevní tajemník předvolal na ONV.

Rozhovor na ONV již proběhl zdvořileji, ale opět mu bylo vytknuto, že akci nenahlásil včas. Soudruzi prý mají obavu o bezpečnost pana kardinála. Ještě téhož dne dostal P. Šimek předvolání na 11. prosince na STB. Po domluvě s kardinálem Tomáškem P. Šimek na STB sdělil, že slavnost svěcení se koná na přání pana kardinála. To soudruha náčelníka Holuba a jeho soudruhy z STB trochu zarazilo, takže se

neodvážili akci zakázat, ale vyžádali si jména všech spolupracovníků a SPZ všech vozidel na slavnosti. Místní škole nařídili pořádat pro děti povinný karneval v době bohoslužby. Znemožnili polským zaměstnancům pracujícím v Týnci nad Labem účast na této bohoslužbě. (Domnívám se, že do tohoto zákazu polští zaměstnanci nevěděli, že nějaké Veltruby existují). V den slavnosti obsadila policie spolu s STB všechny příjezdové cesty do Veltrub. Kontrolovali všechny automobily přijíždějící do Veltrub a po důkladné prohlídce se ptali na účel cesty. Další pomahači procházeli okolí kostela a zapisovali auta zde stojící. Hlídky nezastavili pouze automobil s panem kardinálem. Přes všechna tato opatření se do Veltrub dostalo asi 60 automobilů s lidmi přijíždějícími na slavnost. Zastrážit se dali pouze trubači z Libice, kteří měli troubit fanfáry, ale na slavnost nedorazili. P. Šimek zapomněl nahlásit automobil, kterým přijely řádové sestry z Kolína. Auto bylo zastaveno, prozkoumáno a nakonec došlo i na osobní prohlídky řádových sester. Byly jim zabaveny obrázky světců s latinskými modlitbami s odůvodněním, že se zřejmě jedná o nějaké tajné šifry. Ani školní karneval se příliš nepovedl. Kromě tří dětí sice všechny děti do hospody přišly, ale po začátku mše svaté tam prakticky nikdo nezůstal. Pohostinství U Novotných je totiž příliš blízko kostela. Bohoslužby, udělení svátosti biřmování i svěcení kostela proběhlo přes všechny zmiňované snahy v poklidu a důstojně. Odhad počtu účastníků bohoslužby byl asi 500 věřících.

Po ukončení slavnosti odjel pan kardinál se všemi kněžími vikariátu do nemocnice navštívit kolínského vikáře P. Hájka, který tam byl hospitalizován a nemohl se slavnosti zúčastnit.

Ten se z nemocnice již nevrátil a 26. prosince ve věku 63 let zemřel. Jeho pohřeb se konal 6. ledna v roce 1981.

Josef Sixta

Svatá Ludmila

Motto – historik Josef Pekař:

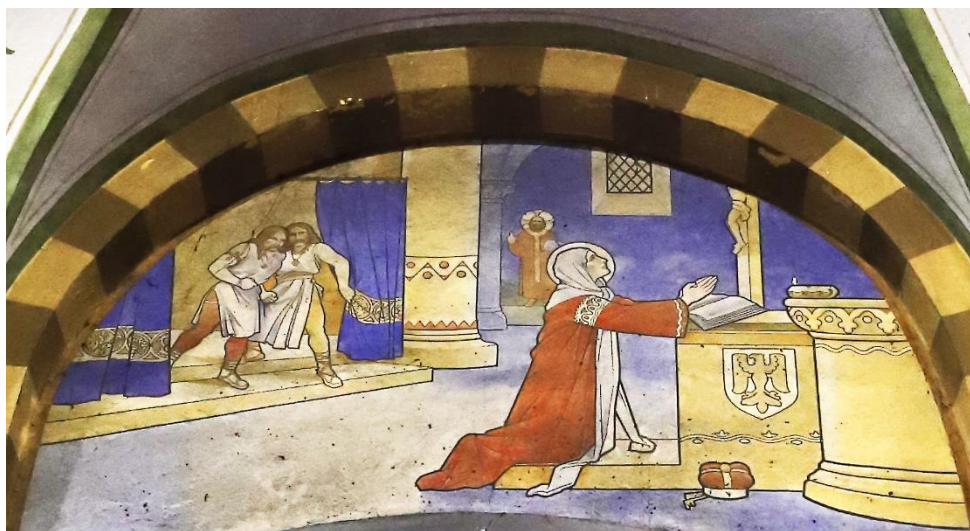
Bez svatého Václava a svaté Ludmily počínaly by se dějiny české jen několika skromnými údaji...

Vněkolikaleté práci...měl jsem příležitost seznámit se dokonale s legendární tradicí o sv. Václavu a sv. Ludmile.

Svatá Ludmila

860 – + 16. Zář 921

Manželka knížete Bořivoje, babička a vychovatelka sv. Václava, mučednice. Podle legendy dala zhotovit Staroboleslavské paládium.



Popis lunety

Umučení sv. Ludmily je jen naznačeno. Ludmila se v kapli na klekátku modlí. (Na boční straně, oltáře je zobrazena orlice, znak českého knížectví. Na dláždění vedle oltáře je knížecí čapka se dvěma klíči, které částečně překrývá, je to symbol knížecí moci světské i církevní. Na levé straně kaple je zobrazen světec v biskupském rouchu – patrně sv. Metoděj. V pozadí u vchodu do síně – kaple jsou dva robustní muži – vrazi, hlavy mají skloněné těsně u sebe, zřejmě se radí, jak zločin provedou.

Sv. Ludmila nebyla zavražděna v kapli, ale ve své ložnici. Vrahy na hradiště Tetín doprovázela skupina ozbrojenců.

Svatá Ludmila pocházela z kmene Pšovanů (Mělnicko), uzavřela sňatek s Bořivojem – knížetem kmene Čechů, knížetem pokřtěným na Velké Moravě sv. Metodějem na přelomu let 869 – 870. Ovlivnila výchovu sv. Václava. První česká světice a mučednice.

Prvým sídlem českého knížete Bořivoje a jeho ženy Ludmily byl ve druhé polovině 9. století Levý Hradec – velké slovanské hradiště na levém břehu Vltavy, jen několik km na severu od Prahy. Bořivoj tu po svém křtu založil první kostelík v Čechách – zasvěcený sv. Klementu. Podle tradice byl kostelík vysvěcený arcibiskupem Metodějem. Později část kostela byla zbořena a nahrazena podélnou lodí a vystavěna mohutná věž. Po přenosu hlavního přemyslovského sídla do Prahy význam Levého Hradce upadal. V roce 982 tu byl zvolen biskupem Slavníkovec Vojtěch – sv. Vojtěch.

Svatá Ludmila je typickou představitelkou počátků šíření pokřesťanštění Čech. Zprvu byla pohankou, později vzorem křesťanských ctností. Knížectví na našem území byla dlouho pohanská. Bořivoj přivedl z Moravy staroslověnské misionáře do Čech. Tato misie dostala za sídlo Levý Hradec, pražské hradisko dosud neexistovalo. Pravděpodobně tato misie pokřtila sv. Ludmilu. Druhý chrám, mariánský, zbudoval Bořivoj v Praze. Sv. Ludmila se jistě podílela na těchto stavbách. Bořivoj přenesl své sídlo z Levého Hradce na pražské hradiště. Tak se Praha stala centrem rodícího českého státu.

Je nutné připomenout, že písemnými prameny pro počátek dějin českého státu jsou legendy. Historikové je pečlivě zkoumají a dělají závěry, často se v názorech různí.

Svatá Ludmila měla velký vliv na výchovu Václavovu. Jejím působením získal vzdělání v jazyku staroslověnském, dokonce je uváděno i v jazyku řeckém. Kníže Vratislav – otec sv. Václava – poslal syna Václava na Budeč, aby si osvojil kulturu latinskou.

Drahomíra

Pochází z rodu Stodoranů, polabských Slovanů na severu. Manželka knížete Vratislava. Po předčasné smrti Vratislava stala se vládkyně země, převzala regentský úkol. Usilovala o změnu vládnutí, o změnu výchovy Václava. Od Drahomíry hrozí nebezpečí. Třináctiletého Václava

povolali na pražský hrad, povýšili jej na stolec knížecí a zároveň bylo rozhodnuto aby péči o další vychování Václava a brata Boleslava byla svěřena jejich bábě Ludmile. Vladařkou státu byla ale Drahomíra. Drahomíra se cítila ponížena jako matka i jako kněžna, zrála v ní nenávist vůči Ludmile. „Zahubím ji a dostanu v moc svou všechno bohatství její a panovati budu svobodně.“

Ludmila, když viděla hněv kněžny, zřekla se poručnictví nad vnuky a uchýlila se na hrádek Tetín nad břehem řeky Berounky blízko Berouna. Tetín – to je staré slovanské hradiště známé pověstí – tady sídlila Krokova dcera Tetka.

Napětí trvalo dále. V noci před 15. nebo 16. zářím 921 Tunna a Gommon sv. Ludmilu zardousili jejím vlastním závojem – ač sama žádala prolít krev mečem po vzoru křesťanských mučedníků. Tento čin byl různě vykládán. Ale legendy přiznávají i zdůrazňují hlavní Drahomířinu vinu na vraždě.

Kristiánova legenda uvádí oslovení vrahů sv. Ludmilou: že je „jako syny své vychovala zlatem a stříbrem zdobenými oděvy obdařila.“

Drahomíra nad místem umučení a pohřbu zřídila přestavbu obytného stavení v chrám sv. Michaela, aby případné zázraky byly připsány tomuto průvodci duší do ráje. Kostelík je dnes zasvěcený sv. Janu Nepomuckému. Dnes v areálu bývalého hradiště stojí tři kostely. Kostel svaté Ludmily je barokní stavba z konce 17. století.

Sv. Václav po nastoupení vlády v r. 924 převezl r. 925 tělo svébabičky do chrámu sv. Jiří na pražském hradisku. Nad jejím hrobem byla zřízena kaple, v letech následujících provedeny další úpravy, hrob světice doplnila tumba z huti Petra Parléře (tumba = plastika ležící postavy zemřelého). Převezení těla sv. Ludmily do chrámu sv. Jiří to byl jakýsi kanonizační proces.

Tato práce je založena na studiu odborných prací Josefa Pekaře, Rudolfa Turka, Dušana Třeštíka.

*Autor textu: Josef Dušek
Autor fotografie: František Stráník*

Okénko do DKŠŠ

Zahájení nového školního roku

Zahájení nového školního roku 2021–2022 proběhlo 1. září v soukromí naší školy. Slavnostní mši sloužil generální vikář Mons. Jan Balík. Poté pobesedoval s pedagogy a seznámil se se studenty a chodem školy.

Kapacita školy je naplněna. Nastoupilo 30 žáků a i mateřskou školu bude navštěvovat 30 dětí. Všichni si moc přejeme, aby letošní rok proběhl bez komplikací a my mohli uskutečnit nasmlouvané praxe a v klidu provozovat školní docházku

Kurz keramického tvoření pro dospělé v DKŠŠ

Místo: ateliér DKŠŠ a MŠ, Legerova 28, Kolín 2

Čas: 17:00h–19:00h

Den: středa (6.10., 13.10., 20.10., 3.11., 10.11., 24.11., 1.12.)

Cena kurzu: 6 lekcí 1000,- Kč, bonus + první lekce zdarma

Lektorka: Mgr. Ivana Erbenová, učitelka ZUŠ Kolín

S sebou: přezůvky (návleky), dobrou náladu a tvořivého ducha.

Placení, omluva atd. s lektorkou na telefonu 606 669 848.

Těšíme se na společné chvíle.

Den církevního školství (aneb kterak jsme ku Praze putovali, sedmdesátiminutové zpoždění nabrali, ocenění v katedrále převzali a Mekáč přepadli)

A je to tady: středa 15. září a náš plánovaný výlet do Prahy. V rámci Dne církevního školství navštívíme Katedrálu sv. Víta, Václava a Vojtěcha, kde bude kardinál Dominik Duka celebrovat mši svatou pro církevní školy a zahájí tak arcidiecézní Den církevního školství. Zde si také připomeneme 1100 let od smrti svaté Ludmily, patronky církevních škol.

Jedeme ve složení: osmnáct studentů, paní ředitelka Líba Kubíčková, pan učitel Jan Prachař, paní učitelka Alena Pavelová, naše nová asistentka Mária Paluchová a moje maličkost. Sraz máme před nádražím v 7:40. Děti postupně přicházejí. Konečně jsme komplet

a vstupujeme do nádražní haly, abychom zakoupili jízdenky. A ejhle, náš rychlík a i všechny ostatní mají zpoždění. Dozvídáme se o odklonu na trati Kolín-Praha. Náš rychlík přijede k pátému nástupišti a pojedje přes Lysou nad Labem, což ovšem znamená další zpoždění. Rychlík je tady, nastupujeme, usadíme se do pohodlných sedaček a vyrážíme ku Praze. V jednotlivých kupé obsazených našimi dětmi panuje dobrá nálada, povídáme si, časem dojde i na konzumaci svačinek. Jenomže rychlost vlaku začne podezřele ubírat na intenzitě, až vlak úplně zastaví. Už tam budééem?? Je jasné, že náš toužebně očekávaný cíl Praha hlavní nádraží je v nedohlednu. Nabíráme nová a nová zpoždění. Už je to jasné, začátek slavnostní mše svatě nestihneme. Ba co víc, je možné, že se se začátkem mše dveře katedrály zavřou a my už se tam vůbec nedostanem. Nu což, alespoň si prohlédneme hrad a v klidu si projdeme Královskou cestu.

Tak konečně se sedmdesáti minutovým zpožděním vystupujeme v Praze na hlaváku. Metrem se dostaneme na Hradčany a zanedlouho se u vstupu na hrad podrobujeme nezbytné bezpečnostní prohlídce. Proběhneme nádvořím a už se před námi tyčí štíhlé věže naší gotické chlouby. Ba co více, dveře do katedrály jsou otevřené. Je to dobré, slavnost ještě zdaleka nekončí. Naše děti se chovají způsobně, ochotně pózují, když je fotím s pozadím barevných vitráží a nádherné gotické klenby. Úplně mě to pohltilo. V tom mě ředitelka Liba upozornila, ať nechám focení a jdu najít místo pro učitele, kteří mají být oceněni. Vydávám se do přední části katedrály a cestou mímám studenty různých církevních škol. Došla jsem až k sakristii a zeptala se sympatické slečny organizátorky, kde že se nacházejí místa těchto učitelů. Ta mi ochotně vše vysvětlila. Katedrála byla plná věřících a tak i moje místo bylo obsazené. Stoupla jsem si tedy za poslední lavici a opřela se o ozdobné mříže lemující královskou hrobku. Často jsem v televizi vídala, jak při slavnostních událostech bývají tato místa určena významným osobnostem. Ted' jsem tady i já.. No, děs a běs. Všechny ty paní učitelky se tváří tak slavnostně a některé jsou i velmi slavnostně oblečené a já jsem oblečená docela obyčejně, cestovně. To jsem nedomyslela. Je po svatém přijímání a pan kardinál oznamuje, že zanedlouho budou oceněni někteří pedagogové a asistenti. Ještě připomněl, že na tomto svatém místě se dostávalo pocty panovníkům a významným osobnostem a ted' se jí dostane i nám. Pohled na Královskou oratoř, jež

ve svém zorném poli právě mám, jeho slova ještě umocnila. A co ty schody po kterých se musí vystoupat do presbyteria, vypadají celkem uklouzaně, jestli upadnu, to bude tedy ostuda., a před celou katedrálou. A jak rychle se tam má dojít? Abych nevypadala moc chtivě. Takovými a dalšími nesmysly se zabývala moje mysl, když vtom se vedle mě objevil pan učitel Honza. Mám takové tušení, jestli ho neposlala Líba (ona je taková předvídatvá a praktická žena), aby mě svou přítomností morálně podpořil, případně včas sebral ze země, kdybych snad náhodou omdlela nebo se mi staly jiné nepřístojnosti. No, snad se ničeho takového nedočkám.

A už to začalo, každý oceněný je vyzván k převzetí kytičky a pamětní medaile sv. Ludmily za potlesku všech zúčastněných. Katedrálou zní: jméno, titul, škola kde nominovaný působí, jeho zásluhy atd.. Já přeci žádný titul nemám, tak co tady dělám? Vtom slyším svoje jméno. Vyrážím. Pohledem se setkávám s usměvavým ministrantem, který mě kývnutím hlavy a laskavým gestem ruky vysílá do presbyteria. Také souhlasně kývám a už stoupám po schodech, které se kluzce zatím nechovají a několika kroky se dostávám před pana kardinála. Děkuje mi a podává kytičku a pamětní medaili sv. Ludmily. Také děkuji a už se vracím na své místo. Tuším, že mě Honza fotí.

Je po mši a naše děti přibíhají a mají plno otázek. Ukažte, co jste dostala? Díky čemu jste to dostala? Učitelka Alenka mi gratuluje se slovy „Renčo, Ty si to fakt zasloužíš.. Vždy ochotná asistentka Maruška se celou dobu stará o moji tašku, kterou bych určitě někde nechala. Ředitelka Líba, která celou akci „spískala“, se usmívá. Ze sakristie vychází Mons. Balík a naše děti ho běží pozdravit. „Pamatujete, jak jste byl u nás ve škole a jak jsme vám zpívali“? Katedrála se pomalu vyliďňuje, až je pomalu prázdná. O to víc tichá, překrásná, dechberoucí, tajemná. Důstojný příbytek Boha.

Ale je třeba, myslet na návrat. Máme štěstí, právě probíhá střídání stráží. Hned poté vyrážíme na nádraží. Seběhneme Nerudovkou, míjíme kostel sv. Mikuláše a před Karlovým mostem přepadáme „Mekáč“. Nemáme moc času, takže rychlá objednávka úžasných dobrot: hranolky, hambáče, kuřecí nugetky, coca cola, no fantazie. Co na tom, že Maťej má s sebou pět řízků, tomuhle se nedá odolat. Přecházíme Karlův most na Křížovnické náměstí, Karlovou ulicí na Staromák a Celetnou k Prašné bráně. A už jsme na hlaváku.

Usedáme do vlaku. Snad nebudeme mít zase zpoždění. Nemáme. Včas přijíždíme do Kolína a předáváme spokojené děti jejich rodičům. Oni jsou také spokojeni, že jejich děti měly tak pěkný výlet plný zážitků. A my jsme také v pohodě, že se celý den vydařil. Jak by také ne, když se všichni ve škole umíme tolerovat, pomáhat si a když se spojíme, dokážeme velké věci. (Happy end jak v americkém filmu, ještě chybí potlesk).

A konečně mi to dochází, otázka Adélky Hudcovové, proč se nám v katedrále dostalo tohoto ocenění, dostává jasnou odpověď: Adélko, kdyby nebylo vás studentů, nebylo by ani toto ocenění.



Takže díky vám, vy naše děti,
díky!

Renata Burešová

Bartoloměj – farní časopis. Vydává Římskokatolická farnost Kolín, Brandlova 25, Kolín.
Redakční rada: Josef Dušek, P. Ján Halama, Katarína Jarošová, Tomáš Pavela, Tomáš Těmín.
P. Ján Halama: tel.: 604 294 247, e-mail: farnost-kolin@volny.cz,
• e-mail: farninoviny.kolin@gmail.com, • web: www.farnostkolin.cz, • FB: facebook.com/farnostkolin
číslo účtu farnosti: 3252369369/0800
variabilní symbol pro dárci: 1211638 (dle evangelia sv. Lukáše 6,38)
případně v poznámce uvést: *dar pro farnost* (nebo jiný účel)
Autor fotografie na titulní straně: Josef Časlava